

Prædiken til 20. søndag efter trinitatis
29. oktober 2017
- i Luthers tegn

1. Evangelielæsning (Mt 22,1-14)

2. Prædiken

*Vor tro er ej på hvad som helst,
man kristendom vil nævne,
men på ham, os har skabt og frelst
og fører på det jævne,
og så på alt, hvad sandheds Ånd
os leder til med kærlig hånd,
alt efter hjertets evne. Amen*

(DDS 384, v. 2)

Det er 500 år siden om et par dage; 500 år siden munken Martin Luther slog 95 teser på Wittenberg slotskirkes dør. 500 år siden den protestantiske reformering af kirken og et FORNYET fokus på, at Kristus er vejen til frelse. Ikke Paven, - den iøvrgt lige så fejlbarlige som alle andre præster/ mennesker - Peters efterfølger, og dermed netop - som os, som mennesker er flest.

Troen på den levende Guds søn er **vejEN** til frelse.

Om ham kan vi læse i Det Ny Testamente, et kærlighedsbrev kalder Kierkegaard det.

Og ikke i pavens såkaldt ufejlbarlige vurderinger, udsagn og udfald i encyklikaer, bandbuller og hvad ved jeg.

Der er - for at forenkle i nærmest urimelig grad - ingen præster eller paver, der står i vejen; står imellem den direkte forbindelse mellem Guds Søn og hin enkelte. Derfor kan vi, med Luthers ord, roligt læse evangelierne som om de handler om os. Dig og mig.

Evangeliet er 'Pro me'. For mig. For dig.

Læs selv det ny testamente,

Og som Luther selv, indimellem martret af angst og sjælevé, holde os til skriften om Jesus selv; holde fast ved vor dåbs nåde, udøst over hver døbt til at blive pave, bisp og præst - det som er det almindelige præstedømme.

Uden forskel.

Uden personsanseelse.

Alle og enhver

Dig og mig.

Derfor kan vi have vore interne slåskampe med Mathæus' evangeliefortælling. Han er krævende, det kan synes som mere krævende end Herren selv.

Det er Mathæus, der taler om de to brudepiger, hvoraf de fem tror at kunne komme nemt om ved det...,

Det er ham med verdensdommen; højre, venstre, bukke og får, himmel og helvede. Ja, vistnok er det kun Mathæus der nævner Helvede.

Det er ham, der i dag fortæller om himmeriget og kongen og sønnens bryllup.

Gud selv byder ind til fest og sender tjenerne ud.

De modtages mildest talt taktløst, folk har andet at tage sig til. Andre slår sendebudet ihjel.

Det kom til at koste dem - og deres medborgere.

Buddet gik da ud igen; endnu længere ud, hvor vejene endte, over bys og landes grænser og salen fyldtes.

Men een var ikke påklædt.

Han får end ikke tid at forklare sig, måske han blot havde skyndt sig?

Ud med ham! Tov om hænder og fødder ud i mørket til gråd og tænderskæren.

+++

Jeg ved ikke med jer. Men dette billede forekommer ganske langt fra den nådige Gud Luther søgte, fandt og forkyndte.

"I har gjort både jer selv og jer Gud for lille", siger Luthers skriftefar Staupitz, i Jakob Knudsens roman om ham.

"Ikke Gud er vred på jer, det er jer der er vred på Gud".

Gud er ikke vred.

+++

Kernen hos Mathæus må være, at kristentro kræver et valg. Et valg der skal kunne ses. Man skal iklæde sig åndelig klædning, for at tale paulinsk.

Man skal turde stå ved, hvilken tro man har.

Er det ikke også derfor, vor tid er fuld af trosudtryk?? Dvs adskillige forsøg på at **NY-formulere** troen, så vi kan stå inde for den?

Mange har svært ved at stå inde for det, der er så svært at TRO, fordi de er hildede i den moderne storhedsvanvid'ske tanke, at vi skal kunne SE OG BEVISE, også troen.

Så de gamle travere om jomfrufødsel, opstandelse og Jesu vandring på søen trækkes frem.

I Ålborg stift blev der i 2013 udgivet et hæfte "*Fem skarpe om dåb, nadver, De ti bud, tro og bøn*"

Nyformuleringer tæt på den klassiske udlægning, skrevet af Thomas Reinholt Rasmussen. Samme dygtige teolog har også 'oversat og genskrevet' *Den lille katekismus.*"

For nyligt har Folkekirken, den katolske kirke og en række frikirker i fællesskab (?) udgivet et lille hæfte "*noget om den kristne tro*". Jeg har kun nået at læse OM den, herunder set tre præster fra de klassiske tre fløje (se grundtvigske, de tidehvervske og IM) anmelde og kommentere.

Alle tre kunne finde noget ordentligt; ingen af dem var helt tilfredse.

Mon ikke trangen til at nærme sig hinanden, opbløder klarheden. Dvs fjerner den.

Grænseløs tolerance er ikke en tros-bekendelse. Det er udvandet humanisme-der-vil-være-venlig og imødekommende.

Skuespilleren Hella Joof har igen begået en bog om 'tro', jeg siger flabet: *tro i anførselstegn*. I den ny bog er Gud - iflg Kristeligt Dagblad den 21. okt - et "harmløst krammedyr".

+++

Gud ER kærlighed!

Det står klart fx i 1 Johs 4,16, og Kierkegaard kalder som nævnt NT et kærlighedsbrev.

Der er mere at sige.

Tænk blot på dagens tekst.

Gud dømmes os i nåde.

Vi er syndere. Og retfærdiggjorte. Simul justus et peccator. Retfærdiggjort.

Og synder, for at nævne et af de udtryk vi fik af Luther, da han fandt den nådige Gud.

For det er nåde.

Nåde fuld er den, dommen over os. Gud ser os i vor helhed og i dybden.

Det er miskundhed:

Ikke glemt men kendt -> miskendt. Lagt til side

Dømt til retfærdighed af Guds nåde.

Endelig, et eksempel mere på tros-udtryk:

DR's P1 har lukket stort set al form for kristendom ud af sendefloden. For at nærme sig den ufarlige tolerante humanisme. Endelig ikke religion i det offentlige rum

Programmet Tidsånd er da opstået af asken.

De har i nogle måneder ladet lyttere, præster og forfattere give deres bud på en ny trosbekendelse.

Vinderen blev digteren Simon Grotrian, (der næsten var nabo i mit gamle embede.) Jeg har kun læst lidt af hans bekendelse, så den får I Intet af i dag.

Tre af buddene på nyformulering, tre præsters - blev gengivet i Kr D den 21. okt.

Jeg har ikke kendskab til alle buddene, men een af kommentarerne (fra en mandlig præst på højrefløjen) var, at de generelt mangler udsagn om Kristi genkomst. Hvilket nok (igen) skyldes forlegenhed og mangel på fantasi og forestillingsevne; igen denne mani med at ville VIDE.

Der er, siger andre folk, en tendens til at tale om Gud som kærlighed, og hans betydning for menneskelivet. Det individuelle er slået stærkt igennem de sidste 200-300 år.

Selv er jeg så gammeldags, at jeg finder de gamle ord i bekendelserne fra 300-tallet stærke. Ord nedskrevet efter samtaler, diskussioner og møder om hvorledes vi tror

- på Gud som Fader, Søn og Ånd;
Om Jesus som sand Gud OG sandt menneske,
Og Helligånden som opliver og trøster...
Og hvorledes de tre indbyrdes hænger sammen.

Uanset hvad teologer og præster, herunder alle der er krøbet ud af dåben, og er en del af det almindelige præstedømme, måtte mene om de nye bekendelser, så ligger det fra begyndelsen i Luthers tænkning, **at troen må fornyes og fornyes i hver eneste generation.**

Troen på

- at Jesus Kristus, Guds levende Søn er vor frelser
- at Det Ny Testamente er et kærlighedsbrev. Om dig. Til dig
- At Gud er nådig.

Det må fornyes og tages imod igen og igen

Det ligger jo også i Jesu egne ord: hør! Med Guds rige er det som med. ...

Med historier og ord der handler om vores liv, nu, må troen nyfortolkes.

At Gud er nådig - langt mere nådig end vi selv er, forekommer mig at være evident. Som det nu kan være evident indenfor troens rammer. :-)

Gud dømmes os, retfærdiggjorte syndere.
Det må vi siges. Tilsiges.

Henrik Ibsen skrev:
*"At leve er - krig med trolde
i hjertets og hjernens hvælv
At digte - det er at holde
Dommedag over sig selv".*

Kun få af os er digtere, som kunstnere forstået. Men mange af os kan det med at digte videre på fortræd og svigt.
Det er Guds nådige dom, der må tale og overdøve vore domme.
At han gør det, er nåde over nåde.

+++

Til slut får I et stærkt bud på en ny bekendelse, nemlig Mette Katrine Grosbølls.

I vores uophørlige kamp mod alt ondt i og udenfor os, sætter vi vores lid til og bekender vor tro på

Gud

som ved skabelsen har givet os livet som gave og ansvar, har kaldt os sine ørn og sig selv for vores Far

og på Jesus Kristus, hans søn, som med sit komme til verden ved Jomfru Maria og med sit liv, sin korsdød og opstandelse forbandt himlen med jorden og os med hinanden.

og på Helligånden,

kærligheds og sandheds Ånd, der bevarer denne forbindelse, holder os fast på tilgivelsens fornyende mulighed, gør mod og håb levende i os og gør os til kirke af levende sten, til fællesskab og hinandens næste nu og til verdens ende. (Mette Kathrine Grosbøll, sognepræst)

Amen